

Поспокойней выбрать ежедневный путь,
Нам бы поскорее завершить свой круг...
Разве я не правду говорю, мой друг? ¹

Rîndurile acestea, ca și multe altele, parcă transmit senzația fizică a fatalității. După citeva suișuri, prăbușiri și noi suișuri, ce se succedau într-un ritm aproape trepidant, traiectoria sinusoidală trebuia să redevie dreaptă în infinit. Cîrmîndu-și zilele Esenin avea aerul de a executa o sentință dinainte pronunțată. O sentință pe care de altfel o presimțise:

Цветите, юные! И здоровейте телом!
У вас иная жизнь, у вас другой напев.
А я пойду один к неведомым пределам,
Душой бунтующей навеки присмирив ².

Strofa aceasta face parte din poezia *Русь советская*, considerată în mod justificat, de majoritatea comentatorilor ca fiind cea mai semnificativă pentru tema specific eseniniană pe care am încercat-o s-o definim aici prin termenii „poetul și revoluția”. Doar tot în această poezie, Esenin arată cum, întorcîndu-se acasă și luînd contact cu viața nouă, cu comsomolul țărănesc, compus din tineri care „поют агитки Бедного Демьяна /веселым криком оглашая дол“, ³ și-a dat seama că

Моя поэзия здесь больше не нужна,
Да и, пожалуй, сам я тоже здесь не нужен ⁴.

Concluzia nu e receptată însă în dimensiuni tragice. Dimpotrivă, poetul „se împăca” senin cu realitatea inexorabilă. El a slujit țara, cît ea a fost bolnavă, acum le-a venit timpul să se afirme altor generații. Și totuși, cu excepțională luciditate, tot el trasează liniile unei delimitări semnificative:

Приемлю все.
Как есть все принимаю.
Готов идти по выбитым следам.
Отдам всю душу октябрю и маю,
Но только лиры милой не отдам.

Я не отдам ее в чужие руки,
Ни матери, ни другу, ни жене.
Лишь только мне она свои вверяла звуки
И песни нежные лишь только пела мне ⁵.

¹ Ți aduci aminte de întîlnirile, discuțiile și visurile noastre? / Eram atunci tînăr, tînăr erai și tu. / Fericirea era aproape, viața era senină, / în zile de intemperie de toamnă în noi înflorește primăvara. / Acum am obosit, și tînjim / să alegem cît mai repede o cale cotidiană, / Tînjim să încheiem cît mai repede cercul nostru... / Oare nu spun eu adevărul, prietene?

² Înfloriți, iubii mei! Trăiți sănătoși! / Voi aveți o altă viață și cîntați alte cîntece. / Iar eu o să mă îndrept singur către tîrîmuri necunoscute / potolindu-mi pe veci sufletul rebel.

³ Cîntă cupletele agitatoare ale lui Demian Bednii / asurzind văile cu țipetele lor vesele.

⁴ De poezia mea nu mai e nevoie aici / și poate chiar de mine nu mai e nevoie.

⁵ Accept totul. / Totul, în întregime accept. / Sint gata să mășaluiesc pe urmele bătorite. / Întreg sufletul îl dau lui octombrie și mai / dar numai lira dragă n-am s-o dau.

Eu n-am s-o dau în mîini străine, nici mamei, nici prietenului, nici soției. / Ea numai mie îmi încredința sunetele sale / și cîntece duioase numai mie mi-a cîntat.